Opatření po rozumu § 17 kárného statutu může býti učiněno jen v případech pilných, ale pak v každém procesuálním stavu trestní věci (srov. Lohsing: Österreichisches Anwaltsrecht, str. 379). Jde o případ pilný, což plyne z povahy těžkého zločinu, jímž byl obviněný uvedeným trestním rozsudkem uznán vinným, neboť jde o delikt, jenž otřásá základy, na nichž je vybudováno řádné vykonávání spravedlnosti. K založení zákonného předpokladu pilnosti případu stačí zmíněná těžká povaha trestného činu, pro nějž byl obviněný odsouzen.

Nejvyšší soud nemůže při rozhodování o stížnosti do usnesení podle § 17 kárného statutu řešiti otázku oprávněnosti zmateční stížnosti, podané obviněným do odsuzujícího rozsudku. To je úkol nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího při rozhodování o opravných prostředcích. Odpadá proto také potřeba zabývati se vývody stížnosti, poukazujícími na to, že prý je trestní rozsudek krajského soudu v N. formálně vadný a právně pochybený a bude prý s největší pravděpodobností zrušen nejvyšším soudem.

Po vydání odsuzujícího trestního rozsudku je skutkový děj pro zjednání podkladu pro učiněné opatření dostatečně objasněn, a neobstojí proto ani poukaz stížnosti na vývody nejvyššího soudu v jeho usnesení ze dne 27. května 1939. Okolnost, zdůrazňovaná ve stížnosti, že prý se sám předseda trestního senátu vyslovil, že bude zmateční stížnosti vyhověno, je pro posouzení věci zcela nerozhodná.

Opatření ve smyslu § 17 kárného statutu může býti učiněno, jak již bylo podotčeno, jen v případech pilných, ale pak vždy v každém procesuálním stadiu trestní věci. Opatření tomu nemůže býti na závadu usnesení z 15. dubna 1939, učiněné na jiném podkladě, než napadené usnesení, zakládající se na odsuzujícím rozsudku. Ustanovení § 16, odst. 2 kárného statutu, na něž stížnost poukazuje, se na případ zastavení provozování advokacie, normovaný v § 17 téhož statutu, vůbec nevztahuje.

Právě tak, jako se může obviněný advokát i po vydání usnesení, zastavujícího výkon advokacie podle § 17 kárného statutu, s úspěchem domáhati zrušení tohoto i pravoplatného usnesení, odpadnou-li zákonné předpoklady jeho vydání, může kárná rada i po vydání pravoplatného usnesení, jímž na takové opatření nebylo uznáno, učiniti takové opatření, jsou-li splněny zákonné předpoklady, totiž, jde-li o případ pilný, jak jej má na mysli uvedené zákonné ustanovení. Poměry osobní a rodinné, na něž pak stížnost poukazuje, tu vůbec nerozhodují.

Čís. 392 dis.

Zákaz podvojného zastupování je absolutní.

Nesejde na tom, že si zájmy stran v určitém případě zastupování nebo rady neodporují, stačí, že jde o věc — ať již spornou či nespornou — v níž se mohou střetnouti.

Rovněž nerozhoduje, zda byly zájmy stran činem obviněného porušeny a zda poměr obviněného k jedné ze stran již zanikl nebo byl omezen jen na určitý úkon.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1939, Ds I 36/39.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, pokud jím byl uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Odvolání obviněného, napadající kárný nález ve výroku o vině, nelze přiznati důvodnost.

Zákaz podvojného zastupování, který se vztahuje na jakoukoli činnost advokáta, tedy nikoli jen na případy, kdy byla advokátovi stranou udělena všeobecná plná moc, sleduje nejen účel, aby advokát nevystupoval formálně za sporu nebo v jiném řízení jako zástupce obou stran, nýbrž i účel, aby advokát, kterému klient věnuje důvěru a jemuž v takové důvěře svěří věc za účelem zastoupení, nevyužil klientovy důvěry v neprospěch klientův pro druhou stranu. Něco takového by se příčilo zásadě zástupcovy poctivosti, stanovené v § 1009 obč. zák. a v § 10, odst. 2 adv. ř. Proto také nařizuje první odstavec § 10 adv. ř., aby advokát vůbec odepřel zastoupení a radu, když již zastupoval druhou stranu v téže věci nebo ve věci související, a aby v téže věci neudílel rady oběma stranám. Tento zákaz je absolutní a nezáleží na tom, zda tu v určitém případě zastoupení nebo rady ani není rozporu v zájmech stran a zda vskutku již nastalo porušení zájmů jednoho z klientů. Zákonodárci stačilo, že by vůbec mohlo dojíti ke zneužití klientovy důvěry, a proto stanovil zákaz bezpodmínečně, aniž rozeznává, zda se již advokát vzdal zastoupení jedné strany v téže věci, zda jeho poměr k jedné straně, plynoucí z příkazu, již přestal, zda bylo zastoupení příkazem omezeno jen na určitý úkon a zda skutečně dojde k nějaké újmě jednoho z klientů. Stačí, že jde o věc, kde se zájmy stran mohou střetnouti, ať již jde o spor nebo o věc nespornou (rozh. č. 104 dis., 110 dis., 116 dis. Sb. n. s.).

Jakmile vznikly mezi Dr. M., právně zastoupeným obviněným, a mezi N-ovou, která obviněnému udělila speciální plnou moc k tomu, aby opatřil pro hospodářskou sanaci Dr. M. úvěr do 200.000 K, neshody o rozdělení a použití opatřené zápůjčky, nebyl již obviněný oprávněn vystupovati jako zástupce Dr. M. proti N-ové, byť i již nebyla jeho klientkou (rozh. čís. 148 dis. Sb. n. s.). Učinil-li tak přes to, prohřešil se proti povinnostem, uvedeným jak v § 9, odst. 1, tak i v § 10, odst. 2 adv. ř. Právem shledala proto kárná rada ve zjištěném jednání obviněného kárný přečin porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.